

KVĚTINY *pro duši*

BRUNO FERRERO

BRUNO FERRERO

KVĚTINY *pro duši*

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Ferrero, Bruno

Květiny pro duši / Bruno Ferrero ;
[z italského originálu ... přeložila Veronika Matiašková].

– Vyd. 1. – Praha : Portál, 2009. – 88 s.

Název originálu: Fiori semplicemente fioriscono

ISBN 978-80-7367-529-5 (brož.)

17.02 * 316.472.4 * 27-4

- smysl života
- životní moudrost
- interpersonální vztahy
- křesťanský život
- příběhy

17 - Etika. Morální filozofie [5]

UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE A UŽIVATELE TÉTO KNIHY

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Původní italské vydání:

I fiori semplicemente fioriscono. Piccole storie per l'anima
vydavatelství ELLEDICI

© 2007 Editrice ELLEDICI – 100923 Leumann (Torino)

České vydání:

Translation © Veronika Matiašková, 2009

© Portál, s. r. o., Praha 2009

ISBN 978-80-7367-529-5 (tištěná verze)

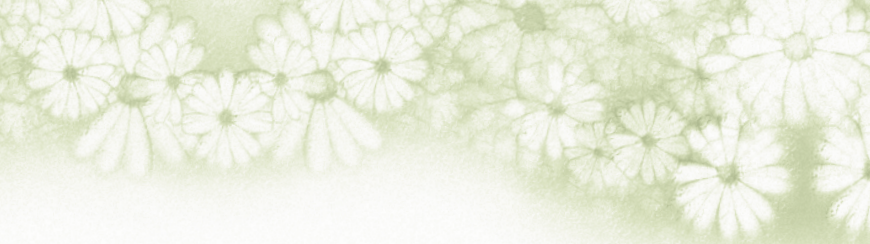
ISBN 978-80-262-0296-7 (pdf)

ISBN 978-80-262-0297-4 (ePub)

ISBN 978-80-262-0298-1 (Mobi)

OBSAH

Dub a růže	7
Sešitek	8
Každý den	10
Bratříček	12
Dva rytíři	14
Zamrzlý rybníček	16
Manžel	18
Účet	20
Soutěž	22
Tři děti	24
Krucifix	26
Otázka	27
Škeble	28
Naslouchání	30
Anděl	31
Kdybych to věděl dřív!	32
Proč se křičí?	34
Nejchudší člověk	36
Co je důležité?	37
Nepotřebný provázek	38
Císařovna	40
Vlčí zpověď	42
Sněžné koroptve	44
Jednoduchá věc	46
Pohádka o chlebu	48
Nebe za body	50

Cesty	52
Kámen v kapse	54
Rodina	56
Dar	58
Cíl	60
Kuchař	62
Zrcadlo	64
Janovy ponožky	66
Pohádka o světě	68
Úsměv	70
Ticho	72
Smutná pohádka	74
Kalhoty	76
Poslední slovo	78
Ďáblův veletrh	80
Řeka	82
Mesiáš má zpoždění	84

DUB A RŮŽE

V jedné zahradě rostly mezi ostatními stromy, keři, květinami a voňavými záhonky také jeden dub a jedna růže.

Dub, strom majestátního vzhledu, měl mohutné větve, které tvořily korunu, jež se vlastnický roztahovala nad skromnými rostlinami v zahradě.

Růži tvořil stonek s několika zelenými listy a mnoha ostrými tmavými trny. Vypadala chudokrevně a zdálo se, že každou chvíli zvadne.

Blahobytný dub se bavil tím, že růži pokořoval: „Jsi jenom trnitá větvička, která chce dojmout!“

Když foukal vítr, naučil se velký strom rozechvívat své nespočetné listy a vytvářet tak tóny, neurčité exotické slabiky i příjemné melodie.

To všechno naplňovalo dub pýchou.

„Já jsem orchestr!“ hřměl. „Plním nebesa nádhernými symfonii. Ne jako tenhle bezcenný klacík, co nedělá nic! K čemu je dobrá růže?“

Poděšená a nesmělá růže mlčela.

Ale když přišel květen, rozkvetla.

Celá zahrada ji odměnila dlouhým, upřímným a vřelým potleskem.

Mnoho lidí má potřebu dělat, že jsou jiní, vypadat silnější, než jsou. Chtějí být tím, čím nejsou.

Květiny prostě kvetou.

SEŠITEK

Jeden turista se náhodou zastavil nedaleko přívětivé vesnice uprostřed krajiny. Jeho pozornost upoutal malý hřbitov, který byl obklopen hlazeným dřevěným plotem. Uvnitř bylo mnoho stromů, ptáků a okouzlujících květin. Turista se pomalu procházel mezi bílými náhrobky, roztroušenými náhodně mezi stromy.

Začal si číst nápisy. První zněl: Giovanni Tareg, žil 8 let, 6 měsíců, 2 týdny a 3 dny. Tak malé dítě a už tu je pohřbené...

Muže pojala zvědavost a přečetl si i nápis na vedlejším náhrobku. Bylo zde psáno: Denis Kalib, žil 5 let, 8 měsíců a 3 týdny. Další dítě...

Pustil se do čtení nápisů na náhrobech, četl jeden po druhém. Všechny uváděly jméno a přesnou délku života zesnulého. Člověk, který žil nejdéle, však dovršil sotva jedenáct let... Muž cítil, jak ho zaplavuje velká bolest, posadil se a po tvářích mu začaly stékat slzy.

Šel kolem stařec, zastavil se a díval se na něj, jak tiše pláče. Pak se ho zeptal, zda oplakává někoho z rodiny.

„Ne, ne, nikoho z rodiny,“ řekl turista, „ale co se to v tomhle kraji děje? Co v sobě skrývají tyhle končiny tak strašného? Jaké hrozné prokletí leží na zdejších lidech, že všichni umírají jako děti?“

Stařec se usmál a řekl: „Buď klidný. Nemáme tu žádné prokletí. Pouze tady dodržujeme jeden starý zvyk. Když je někte-

rému dítěti patnáct let, dostane od rodičů sešitek, takový, jako mám tady zavěšený na krku. Je u nás tradicí, že pokaždé, když prožijeme něco intenzivního, otevřeme sešitek a poznameníme si, jak dlouho trval okamžik hlubokého a silného štěstí. Zamiloval se... Jak dlouho trvala velká vášeň? Týden? Dva? Tři a půl? Zážitek z prvního polibku, jak dlouho trval? Tu minutu a půl samotného polibku? Dva dny? Týden? A těhotenství nebo narození prvního dítěte? Svatba přátel? Nejvytouženější cesta? A setkání s bratrem, když se vrátil z daleké země? Jak dlouho trvalo potěšení z těch zážitků? Hodiny? Dny? A takto dál zaznamenáváme do sešitků každou chvíli, která je pro nás potěšením... každý okamžik. Když někdo zemře, je tu zvykem, že otevřeme jeho sešitek a sečteme dobu, kdy cítil plné a dokonalé uspokojení, a napíšeme to na hrob, protože podle nás to je jediný skutečně prožitý čas.“

Nespokoj se jen s existencí... žij!

Nespokoj se jen s dotekem... snaž se cítit!

Nespokoj se jen s pohledem... snaž se vidět!

Nespokoj se jen s tím, že slyšíš... naslouchej!

Nespokoj se jen s mluvením... řekni něco!

KAŽDÝ DEN

Jeden učený a uznávaný rabín byl pozván, aby přednášel o knize *Exodus* v jednom z nejvybranějších kulturních center ve městě. Vzdělané a připravené publikum pozorně naslouchalo výkladu.

Rabín vyprávěl následujícím způsobem epizodu o maně seslané z nebe: „Hospodin sesílal tolik svého chleba, který chutnal jako medový koláč, aby vystačil na celý den. Do druhého dne nevydržel, kromě pátku. Když slunce začalo hřát, rozpustil se...“

Jeden posluchač ho přerušil: „Taková ztráta času! Proč jen jeden den? Nebylo by lepší, kdyby Bůh sesílal zásoby, které by vydržely aspoň rok? Bylo by to praktičtější a daleko méně únavné...“

Rabín, jak bylo zvykem, odpověděl příběhem: „Jeden mocný král měl syna. Bylo to ještě dítě, ale jednoho dne se princ měl ujmout vlády, a tak byla jeho výchova státní záležitostí. V té zemi měli zákon, který dovoľoval králi, že může vidět svého syna jen jedinkrát za rok. Král měl své dítě velmi rád a princátko mělo velmi rádo svého tatínka. Jak by bývali chtěli spolu pobýt déle! Ale zákon byl neúprosný. A tak se z nich pomalu stali dva cizinci.“ A pokračoval: „Proto Bůh posílal svůj dar každý den...“

Proto se modlíme každý den.

BRATŘÍČEK

Jedna mladá matka čekala své druhé dítě. Když se dozvěděla, že to bude holčička, naučila svého prvorozeného synka Michala, aby si položil hlavičku na její kulaté břicho a zpíval spolu s ní ukolébavku sestřičce, která se měla narodit. Písnička začínala slovy: „Hvězdo, hvězdičko, blíží se noc...“ a Michalovi se velmi líbila, takže si ji zpíval častěji.

Porod byl však předčasný a těžký. Novorozenou holčičku museli dát do inkubátoru a intenzivně o ni pečovat. Rozechvělí rodiče byli připraveni na nejhorší – byla jen velmi malá možnost, že jejich holčička přežije. Malý Michal maminku a tatínka prosil: „Chci ji vidět! Musím ji nutně vidět!“

Po týdnů se stav holčičky ještě zhoršil. Tehdy se maminka rozhodla, že Michala vezme do porodnice na jednotku intenzivní péče s sebou. Sestra se jim v tom snažila zabránit, ale žena byla rozhodnuta a doprovodila synka až k postýlce, plné drátků a hadiček, kde holčička bojovala o život.

U postýlky své sestřičky Michal instinktivně přiblížil svůj obličej k její tvářičce a začal potichoučku zpívat: „Hvězdo, hvězdičko...“

Holčička okamžitě zareagovala. Začala klidně a bez námahy dýchat.

Maminka se slzami v očích šeptala: „Pokračuj, Míšo, pokračuj!“

Michal zpíval dál.

Holčička začala pohybovat malinkýma ručičkami.

Maminka i tatínek se smáli a plakali zároveň, zatímco sestra nevěřičně pozorovala celou scénu.

Za několik dní přinesla maminka maličkou domů a Michal dával hlučně najevo svou radost.

Ohromení lékaři na klinice jen těžko hledali slova. Maminka a tatínek věděli, že to byl prostě zázrak. Zázrak bratrovy lásky k tolik očekávané sestřičce.

*Dokážeme žít, jen když máme jistotu, že na nás někdo čeká.
Je to i jedna z nejkrásnějších Ježíšových vět:*

„Jdu, abych vám připravil místo... abyste i vy byli, kde jsem já.“ (Jan 14,2-3)

DVA RYTÍŘI

Žili byli kdysi dva horliví a odvážní rytíři. Prošli mnoha bitvami, nebezpečnými dobrodružstvími a dávali v sázku životy pro mnohé pány.

Jednou večer jeden z nich, když se díval na západ slunce, řekl: „Zbývá mi poslední úkol.“

„A co?“

„Chci vystoupit na horu, kde přebývá Bůh.“

„Proč?“

„Chci vědět, proč na nás po celý život nakládá těžká břemena a starosti a vyžaduje stále víc místo toho, aby nám pokaždé alespoň o trochu naši zátěž ulehčoval,“ řekl hořce první rytíř.

„Půjdu s tebou. Ale myslím si, že Bůh ví, co dělá,“ dodal druhý.

Cesta byla dlouhá a namáhavá. Nakonec došli k Boží hoře. Stoupali mlčky a koně vedli, protože stezka byla příkrá a obtížná. Už byl vidět vrcholek hory v mlze, když shora zahřměl hlas: „Vezměte s sebou všechny kameny, které najdete na cestě!“

„Vidíš?“ zaprotestoval první rytíř. „Pořád totéž! Po vši té námaze nás chce Bůh zatěžovat ještě víc. Já už tuhle hru hrát nebudu!“ A obrátil se zpět.

Druhý rytíř udělal, co mu hlas nařídil.

Dlouhou dobu namáhavě stoupal po strmém svahu. Ale když zaskvily první sluneční paprsky nového dne, kameny

naložené na koni i ty, které zbožný rytíř nesl v poškrábaných rukou, zazářily jasným světlem.

Proměnily se v nádherné diamanty nevyčísitelné hodnoty.

Pane, mám víc otázek než ty sám.

Myslím, že poměr je tak deset ku jedné.

Ptám se:

Proč dovoluješ utrpení?

Jak dlouho to můžu vydržet?

Co to má za smysl?

Zapomněl jsi, že jsi milosrdný?

Unavuji tě?

Urazil jsem tě?

Odmítl jsi mě?

Kde jsem ztratil tvé vedení?

Kdy jsem zabloudil?

Vidíš mé naprosté zoufalství?

A ty se ptáš:

Důvěřuješ mi?

ZAMRZLÝ RYBNÍČEK

Jednou se dva malí kamarádi klouzali na zamrzlém rybníčku. Byl mrazivý a zamračený podvečer. Děti si beze strachu hrály, když tu náhle led praskl a jedno z dětí se ocitlo pod ním. Rybník nebyl hluboký, ale led se začal téměř ihned znovu zavírat.

Druhé dítě běželo na břeh, popadlo největší kámen, co našlo, a pospíchalo na místo, kde zmizel jeho malý kamarád. Začalo ze všech sil tlouci do ledu, tlouklo a tlouklo, dokud se mu nepodařilo led rozbít, chytit svého kamaráda za ruku a pomoci mu z vody ven...

Když dorazili hasiči a viděli, co se stalo, užasle se ptali:

„Ale jak to udělal? Ten led je těžký a tvrdý, jak ho mohl rozrazit tímhle kamenem a těma malýma rukama?“

V tu chvíli přišel na břeh nějaký stařec a ten řekl: „Já vím, jak to udělal.“

„Jak?“ ptali se.

Stařec odpověděl: „Nestál za ním nikdo, kdo by mu říkal, že to nedokáže...“

Uvnitř nás je ohromná síla, ale snadno na ni zapomínáme!